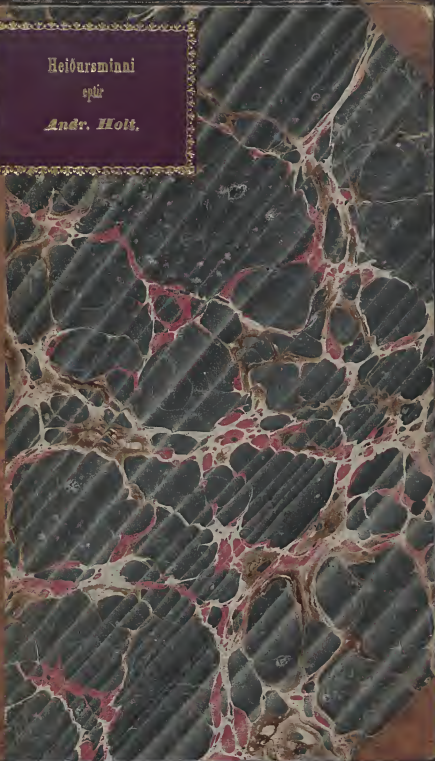
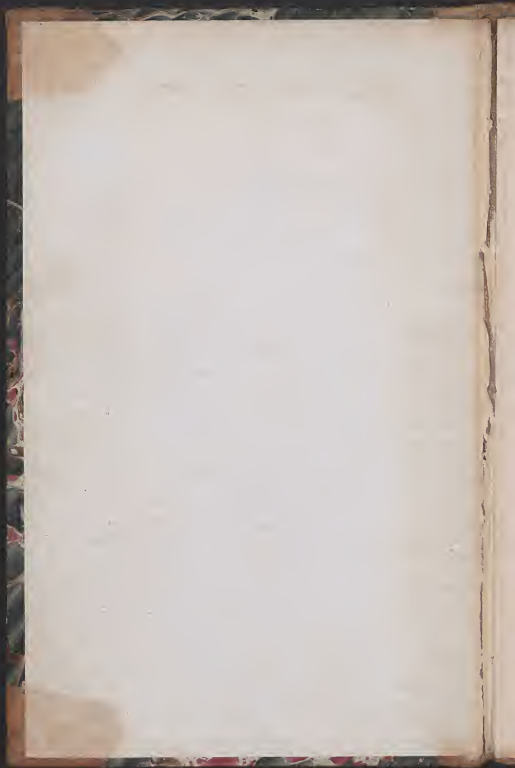

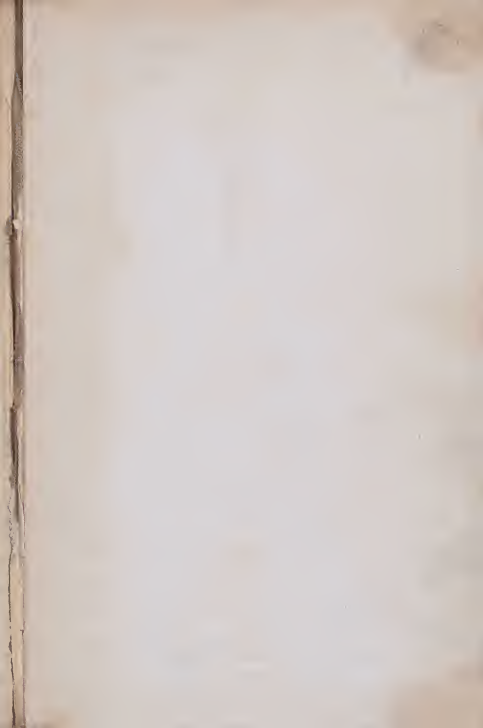
Heiðursmíni

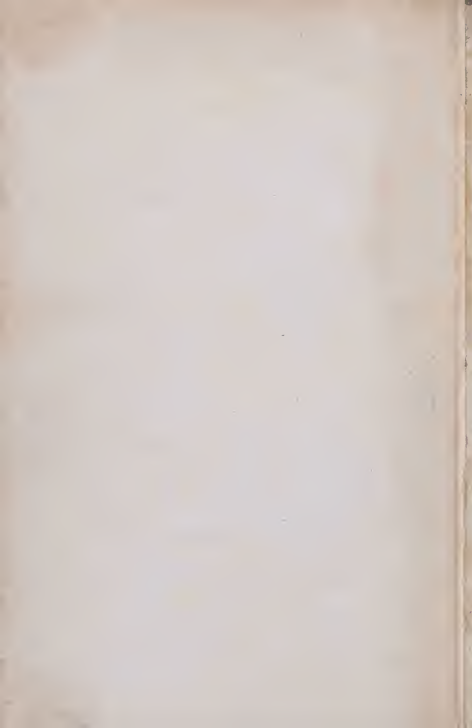
spír

Andr. Holt.

HEIDURS-MINNI

EPTIR

HINN VELBORNA HERRA,
SÁL. ETATSRÁÐ

ANDREAS HOLT,

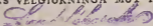
SEM

ANDADIZ ÞANN XX. JANUARII MDCCLXXXIV.

UTGEFIT

SEM LITIT ÞACKLÆTIS-MERKI

FYRIR HANS VELGIÖRNINGA MOT ÍSLANDI.

ÆREMINDE

OVER

DEN VELBAARNE HERRE,
SÁL. ETATSRAAD

ANDREAS HOLT,

SOM

VED DÖDEN AFGIK DEN 20. JAN. 1784.

UDGIVET

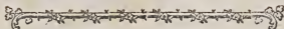
SOM ET RINGE ERKIENDTLIGHEDS TEGN

FOR HANS VELGIERNINGER MOD ISLAND.

Prentat í Kaupmannahöfn,
hiá Jóhann Rúdólfh Thiele.

Hvat rennr þer frá rótum hiarta,
Ríklynda, hrausta, gamla piód?
Er þitt í qvísir eða parta
Adskilit vordit hiarta-blód?
Eitt rann þat fyrr i ædum þínum,
Oskipt frá þinni Þóstr-jörd,
Hún betri enn ser af börnum sínum
Ei' bodna neinum leit vel-giörd.

Hvöd for en Flod udströmmet fra dit Hiertes Inderste, du stolte, gamle og tapre Folk? Har dit Hierteblod deelt sig i flere Arme eller Grene? Udeelt løb det fordem i dine Aarer, og uadskilt fra dit Födeland, der aldrig saae nogen af sine Börn handle bedre mod andre, end mod det selv.

Eitt hafdir þú á efri tíðum
 Eitt brióst og hiarta hafdir þú,
 Eit' skiptir því með öðrum lýðum,
 Þótt öðrum helldir gefna trú.
 Eitt varstu þer, og þína vardir,
 Þú *Nors* afqvæmi! Fólstr-jörd;
 Eit' nokkurn þinn ne annann spardir,
 Eindrægni þeirri er vann á-giörd.

Er hiarta þitt á þessum öldum
 Þá tvennt af einu vordit, heyr?
 Og rækir þú, sem ádr töldum,
 Eindrægni medal þín eit' meir?
 Nei, hugr villti! veiztú egi,
 Vor ætt-rót hverri spratt úr molland?
 Er hún eit' runnin í *Norvegi*,
 En *Isa*-gróðrfett á *foll*d?

Mun

Kun eet Bryst, eet Hierte eiede du i gamle Tider;
 du deelte det ikke med andre Folk, endskiönt du holdt
 dem tilfagt Troe og Love. Du *Nors* Afqvæm! du var
 dig selv som een Mand, og saaledes forsvarede dit Föde-
 land; du sparede ikke nogen, hverken egen eller fremmed,
 som handlede mod denne Eendragtighed.

Er da dit Hierte i disse Tider blevet deelt i to Par-
 ter? hör! Og dyrker du ikke mere den ommeldte Een-
 drægtighed hos dig selv? Nei, Tanke, du feiler! Veed
 du ikke, hvilken Jord har frembragt vor Folkestamme?
 Er den ikke fremspiret i *Norge*, og plantet i *Island*?

Mun eigi svo, hún fína kenni
Sifúnga þá, er byggja þar?
Og fengu þeir ei' heitit, henni
At hlýdnaz, eins og *Módur* bar?
Og eptir þat hún geck at gipta
Sig granna Hiarli ríkum med,
Tókzt ei' sú ást, at ecki svipta
Eindrægni frammar þeirra ged?

Af þessum kærleiks edla brunni
Ut-leidir hún á nidia-folld
Gjaf-millda strauma, er styrkia kunni
Stird-bláfit armóds vindum hold.
Vit: at þeir straumar einnig fljóta
Inn á vorn þrúnginn hiarta-reit,
En jafn-ódt aptr út sig brióta
I ástar-packa vötnin heit.

Mon det ikke er saa, at det norske Folk erkiender dette Lands Indbyggere for sine Sønner? Og have disse ikke svoret, at lyde denne sin *Moder*? Og efter at hun indgik Ægteforening med sit mægtige Naboerige, blev ikke da den Kierlighed stiftet, som begge Gemytters Eendragtighed forbyder nogentid at forstyrres?

Fra denne Kierligheds ædle Kilde udleder hun da over sine Sønners Land de gavmilde Strømme, der kunne vederqvæge den af Fattigdoms Stormvinde fortörrede Jord. Viid! at disse Strømme flyde ogsaa ind i vort beklemte Hiertes Inderste, men bryde strax igien ud i en varm Flod af kierlig Taknæmmelighed.

Um haf þú Vestr heria nádir,
 Hard-ísnúna þíód, á fyrri tíð;
 Þer dæmdu sígr brandar brádir,
 Barzt frægd og audr þínum lýð;
 Þú lönd og ríki lagdir undir,
 Land Fedra þinna jókzt við það,
 Nafn-fræguzt einhver af því mundir
 I álfum Heims á hverium stad.

Þú vitia namzt og vorra bygda,
 En vitiadir sem Módur-þíód;
 Fór medal beggia felag trygda,
 Frænd-getit sambatt þessar blóð.
 Var gladt, er hiá þer víst og beina
 Vorr landi tók, en hiá ofs þinn;
 Beint var at síá sem brædr eina
 Þær bádar þíódir langt um sinn.

Þó

I det vestlige Hav førde du, stridbare Folk, i gamle
 Tider Krig og Fribyttarie; dine hvasse Sværd tildömte dig
 Seier, og tilbragte dit Folk Rigdom og Ære. Du under-
 tvang Lande og Riger, og derved udvidede dine Fædres
 Land. Du blev derfor agtet for en af Jordens navn-
 kundigste Folk.

Du besøgte og vore Egne, men du besøgte dem
 som Moder-Folk; med vort Folk vexlede du Freds- og
 Troeskabs-Pagter; Frændskabs-Blod forbandt og vedlige-
 holdt disse. Det gav en sand Glæde, da vore Landsmænd
 hos dig, og dine igien hos os nød Ophold og Befordring;
 begge Folk vare saaledes længe at ansee som to eneste Brødre.

Þó fyrniz helldr fundir vorir,
Samt fyrniz ei' kærleikr þinn;
Þú veizt vort Land vid armód orir,
Ogæfu tilföll þýngia stinn.
At hafi þer til rífa runnit
Raun vor, þat sannat hefir þú
Svo tídt, og vorum adstod unnit,
All-feint ofs gleymiz velgiörd fú.

Svo blóð þitt tvær í ráfir renna,
Raun gefr siet, til vor og þín,
Sem hiarta þitt i hluti tvenna
Helfingaz milli nídia sín.
Náqvæmni huglátöm þín fegir
Sann-gjörva þína Frænda-rækt;
Med fórnnum þacka þer sig hnegir
Þitt blóð, sem öðru launa er bægt.

Víft

Endskiönt vore indbyrdes Besøgelse nu have forlængst ophørt, saa ophører dog ikke din Kiærlighed for os. Du seer, at vort Land kiæmpes med Armød, og at voldsomme Ulykkes Hændelser trykke der. At vor Elendighed er gaaet dig til Hierte, derpaa har du saa ofte givet sande Prøver, ved at række os din hjælperige Haand. Aldrig skulle vi forglemme denne Veldædighed.

Saa har da Erfarenhed bekræftet, at ligesom dit Blod flyder i tvende Strømme, den ene for os, og den anden for dig, saa er dit Hierte blevet adskilt, og deelt imellem dit dobbelte Afkom. Din ömme Goddædighed taler din sande Slægtskabs-Kiærlighed for os. Denne din Slægt hædrer dig altsaa med Taksigelses Ofre, da den ei har anden Belønning i sin Magt.

Víft telium þat med velgiörnengum
 Vors millda *Kristians Siöunda*
 Svo mörgum, einn hinn meztá, at fengum
 Mann-val til hægðar eymdanna,
Gæðinga þinna Gylfi beztr
 Gaf ofs einn fyrr til Höfuðsmanz;
 Af návíft hanz varð hugr hreztr
 Og hagr vor af umfíón hanz.

En þánki vorr til annars hvarlar:
 Af blóði norfku qvístr hreinn —
 Hann kom, hann fór, ver fengum varla
 Full-fedann nema skuggann einn;
 En spor þó let fer eptir víða,
 Sem ímynd hiarta mótuð' hanz
 A hyggiu-reitum Ífa-lýða,
 Svo alldrei máiz hún til fanz.

Æ þú

Víft tælle vi, iblandt faa mange vor milde *Christian den Syvendes* Velgiærninger, denne, fom en af de ftørste: at vi have fundet en Menneskeven til vore Elendigheders Lættelfe, i det denne bedste Konge gav os en af dine *Ædle* til Hövedsmand; ved hans Nærværelfe blev vort Sind opmuntret, og ved hans Omförg vore Kaar forbedrede.

Men! vore Tanker fvæve til Andet. En Mand af ægte norfk Blod befögde os, men han forlod os frax igjen, faa at vi neppe fik feet uden hans Skygge; dog efterlod denne mange Spor, fom aftrykte hans Hiertes Billede faa dybt i Islands Indbyggeres Sind, at det aldrig vil udffettes.

Æ þú fátæka Födr-næra!
 Flezt nota fyniat virdiz þer;
 Enn mátt í forgar-flík þig fara,
 Flezt gleði þín svo stopul er! —
 Hvert hnofs er tapat? — HOLTS er farin
 Til hinna fál, en lík í leir. —
 Æ! hvat eg heillum er þó varin,
 At hanz ei' gæzku naut ad meir!

Þer *Mennta-gydiur* minna sveita,
 Mezt hafit trega föknud hanz,
 Er hann svo giöfull vildi veita,
 At vextiz ydart megn og glanz.
 Her er í efni hlutr gódr
 Til huggunar í ydri fút:
 Samtakit hanz at fýngia hródr,
 Svo hann med æru leidit út.

Muna-

Ach, du fattige Födeland! det synes som Skiæbnen mis-
 under dig de fleste gode Ting. Atter maane du paatage dig
 din gamle Sörge dragt; saaledes ere de fleste af dine Fornöiel-
 ser uftadige! — Hvilken Kostbarhed er her da tabt? —
 HOLTS Siel er gaaet til Lykfsaligheds Boliger, men hans Lege-
 me i Jordens Skiöd. — Ach! hvor uhældig er jeg dog, at jeg
 ikke længer kunde nyde Frugten af hans ömme Goddædighed!

I, mine Egenes *Lærdoms-Gudinder!* have mest Aarsag
 at begræde hans Savn, da Hans Gævmildhed søgte at be-
 fordre eders Styrke og Glands; men i disse Omstændighe-
 der er der en god Ting, som kan tiene til Lettelse i eders
 Bedrövelse: Forener eder for at besyngte Hans Roes, og
 giöre saaledes Hans Jordefærd æret.

Munadarlausar *Eckiur* inni

Andlegra manna her um flód,
Hve þeirra hleðr forgum sinni
Söknudr hanz og mildin góð.
Sjá! kriúpa þær í föllu regni
Síon-skýia fram á legstæð hanz
Sem Eigin-vers, af inzta megni,
Æ missir! klifa, þánka-ranz.

Ei' framar her um HOLT vil rita:
Hann vort sem sitt Land elskadi;
Og ef hanz nafnbót æskiz vita,
Þá er hún: *góðr Borgari*.
Hanz bleifat hiá ofs blómgiz minni!
Og beri þann ávöxt af fer,
At margir þvílíkt mannorð vinni,
Sem margar hann um aldir ber!

De Geistliges hielpelöfe *Enker* i dette Land vidne, hvor meget Sorgen over Ham og Hans runde Godgiörenheds Tab trykker deres Sind. See! de knæle ved hans Grav, som ved en Ægtemand's, overgydende den med salte Taare, og af sit Hjertes inderligste Fölelse idelig gientage: Ach! hvilket Tab!!!

Jeg vil her intet videre melde om HOLT, end at Han elskede vort Födeland ligesom sit eget. Og vil du vide Hans Karakter, da er den: *en god Borger*. Hans velsignede Ihukommelse blomstre iblandt os! og bære denne Frugt: at mange mase fortjene det samme gode Navn, som han evig vil beholde!

